

Det var Hansine og hendes tre Børn, Emanuels samlede Familie.

Da Karavanen var naaet hen til Enden af den Ager, hvor Emanuel pløjede, slap de to Børn Vognen og satte sig hen paa en Sten ved Siden af Vejen, hvorfra de gav sig til at betragte Faderen, der netop var paa Vej hen imod dem fra den anden Ende af Ageren. De var bægge ganske blaa i Ansigtet af Kulde og vaade under Næserne. Som de dér sad med deres slidte Træsko og lappede Klæder, lignede de overhovedet ganske Byens sædvanlige Gadeungdom. I hvert Fald vilde ingen finde paa at henvføre dem til den paladsagtige Præstegaard, hvis røde Tegltag og høje Poppelpark hævede sig dernede over Byens skifertækkede Bøndergaarde.

Allerede paa lang Afstand havde Emanuel hilst dem ved muntert at svinge sin store Hat over Hovedet; og da han nu naaede Forpløjningen, en Snes Alen fra Vejen, standsede han sine dampende Heste og raabte:

„Ikke noget nyt, Hansine?“

Hansine var bleven staaende ude paa Vejen, hvor hun med den ene Fod holdt Barnevognen i en sagte frem- og tilbagegaaende Bevægelse for